

Sygn. akt V CSK 499/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M.K.

przeciwko A.B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz powódki od pozwanego kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Zarówno treść przedstawionego zagadnienia prawnego, jak i argumentacja pozwanego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka. Sformułowane zagadnienie prawne nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. Ponadto nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w stanie

faktycznym ustalonym przez Sąd drugiej instancji, a skarżący pomija ustaloną treść umowy przedwstępnej, w tym § 4 ust. 2, w którym uprawnienie do żądania zwrotu dwukrotności zadatku w przypadku niewywiązania się z postanowień umowy przez sprzedającego zostało powiązane z art. 394 k.c. i dokonuje własnej interpretacji tego postanowienia łącząc z nią wadliwe założenie o umownej modyfikacji zasad zwrotu zadatku. Problem wiąże się zatem nie tyle z wątpliwością wyrażoną w zagadnieniu, ile z wykładnią § 4 ust. 2 umowy, lecz w tym zakresie skarżący nie podniósł zarzutu naruszenia art. 65 § 2 k.c.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 378 § 1, art. 328 § 2 w zw. z 391 § 1 k.p.c., natomiast w uzasadnieniu wniosku, poza wskazaniem na stanowisko judykatury co do zasad dokonywania ustaleń faktycznych w postępowaniu apelacyjnym, kwestionuje w istocie dokonane ustalenia przedstawiając ich własną wersję i odwołuje się do dopuszczalności formułowania zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. pomijając, że przytoczone orzeczenia zostały wydane w stanie prawnym obowiązującym do dnia 6 lutego 2005 r. przed dodaniem art. 398³ k.p.c., który w § 3 wyłączył dopuszczalność oparcia skargi na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Argumenty przytoczone we wniosku nie pozwalają na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, również w zakresie art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 5 ust. 2 umowy, bo twierdzenia skarżącego w świetle motywów zaskarżonego wyroku mogą wskazywać jedynie na konieczność dogłębnej oraz szczegółowej

analizy całości zgromadzonego w sprawie materiału, co nie pozwala na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).